

РЕШЕНИЕ

№ 4681

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2201** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Р. М. с адрес за кореспонденция: гр. С., [улица], срещу решение № ПИ-54/16.02.2021г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу разпореждане № С210022-137-0000818/02.02.2021 г., издадено от Д. Г. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Неправилно е според жалбоподателя направеното както от ответника, така и от публичния изпълнител тълкуване на института на погасителната давност по ДОПК и на обстоятелствата, които водят до прекъсването и. Всъщност жалбоподателят счита, че поканата за доброволно изпълнение, изпратена от публичния изпълнител, не прекъсва давността и поради това вземането за задължения по по ЗДДФЛ за 2010г., което произтича от влязъл в сила РА № Р-22221415001885-091-001/04.11.2015г., е погасено по давност.

В с.з., жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.М., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Позовава се на тълкувателно решение № 7/15.04.2021г. на I и II колегии на ВАС.

Ответникът, директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата. Претендира за разноски съгласно представен списък, отразяващ претендирано юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок и от легитимирана страна, засегната от правния ефект на оспореното решение. Оспореното решение на ответника е връчено на 18.02.2021г. /лист 11 от делото/, като от следващия ден е започнал да тече преклузивния седемдневен срок, който към датата на подаването на жалбата –22.02.2021 година – не е изтекъл.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

По делото не е спорно, че жалбоподателят има публично задължение за за ДДФЛ за 2010 г. в общ размер на 83 647,97 лв., установено с РА №Р-22221415001885-091-001/04.11.2015 г. Не е спорно, че РА е обжалван по административен ред пред директора на дирекция ОДОП С. и с влязло в сила Решение № 168/02.02.2016 г. е изцяло потвърден.

Не е спорно и обстоятелството, че Срещу С. А., ЕГН [ЕГН] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания.

Изготвено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С170022-048-0108997/07.06.2017 г., като към настоящия момент няма данни за връчването му.

На 10.07.2019 г. срещу С. А., ЕГН [ЕГН] е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0058617/10.07.2019 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се във всички търговски банки на територията на РБ за сумата от 105 019,40 лв. Към момента на произнасяне на настоящата инстанция липсват данни за връчване на ПНОМ на задълженото лице.

На 17.01.2021г. в ТД на НАП С. е постъпило възражение с вх. № 94-С-69/27.01.2021 г., с което жалбоподателят е поискал му бъдат погасени по давност задълженията за ДДФЛ за 2010 г., установени с РА от 04.11.2015 г.

С разпореждането, което е потвърдено с оспореното решение на ответника, публичният изпълнител е приел, че възражението за изтекла давност е неоснователно, тъй като с предприемане на действия по събиране и обезпечаване на публични вземания – издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки, на 10.07.2019г. давността е спряна на основание чл.172, ал.2 ДОПК.

Посоченото разпореждане е обжалвано, като е издадено решението, което е предмет на спора.

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът тече от узнаване на действието. Разпоредбата на чл. 267, ал. 1 от ДОПК сочи, че решаващият орган разглежда жалбата въз основа на данните по преписката и представените от страните доказателства. Ал. 2 пък дава параметрите на обхвата на контрола на решаващия орган и очертава правомощията му в тази връзка. От своя страна чл. 268, ал. 1 от ДОПК гласи, че в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението. Преписката

се изпраща на административния съд в тридневен срок от постъпването на жалбата.

С оглед на систематическото, граматическото и логическото тълкуване на тези разпоредби се налага извода, че предмет на съдебна проверка е законосъобразността на разпореждането на публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на ответника.

Съдът намира, че както разпореждането на публичния изпълнител, така и решението на ответника са валидни административни актове, издадени от компетентни органи в рамките на законовото им овластяване.

Съдът не констатира допуснати никакви нарушения на административно-производствените правила, тъй като е спазена както формата на решението на ответника (арг. от чл. 267, ал. 1 и ал. 2 о ДОПК) така и формата на разпореждането на публичният изпълнител (чл. 226 от ДОПК), като не са налице нарушения на процедурата, които са способни да доведат до неистинност на фактите, съобразени от административните органи при издаването на актовете им.

В случая по отношение на института на погасителната давност за публични вземания се прилагат процесуалните закони, уреждащи материята на възникване, установяване и събиране на тези вземания, като в случая изцяло приложим е ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същата разпоредба с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността е институт на правото, който не се прилага служебно. Изтичането на погасителната давност на публични вземания е основание за прекратяване на събирането за посоченото вземане. Публичният изпълнител по силата на чл. 225 от ДОПК има властта с разпореждане да прекрати производство, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността. В настоящия случай публичният изпълнител е бил надлежно сезиран от страна на жалбоподателката и е установил, че задълженията по РА № 22221415001885-091-001/04.11.2015г. не са погасени по давност.

Този извод е правилен.

Давностният срок, съобразни чл. 171, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2015 г., като на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки и същата не е изтекла. Не е изтекъл и предвидения в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, 10-годишен давностен срок.

Давността спира при определени условия, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК, и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс.

Във връзка с правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, е необходимо да бъде преценен началният момент, от който тече давността, както и наличието на основания за прекъсване и спиране на същата. Тук е мястото да се посочи, че съгласно §29, т. 1 от Преходните и заключителните

разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., съответно срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с 2 месеца.

В конкретния случай, данъкът върху доходите по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2010 г. - 31.12.2010 г. е дължим до 30.04.2011 г. и следователно давностният срок започва да тече от 01.01.2012 г. и изтича на 31.12.2016 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Със възлагане на ревизията от 27.03.2015 г. (датата на връчване на ЗВР) на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК давността е спряна, а с издаване на РА на 04.11.2015 г. давността е прекъсната, според чл. 172, ал. 2 от ДОПК и започва да тече нова давност, която би следвало да изтече на 04.11.2020 г. Доколкото РА е обжалван на 03.12.2015 г., давността отново е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК, като са изтекли 29 дни от 5-годишния давностен срок. След издаване на решението на директора на Дирекция ОДОПСофия на 02.02.2016 г. давността е продължила да тече и би следвало да изтече на 03.01.2021 г. С издаването на ПНОМ изх. № С 190022-022- 0058617/10.07.2019 г., обаче, давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Съдът не споделя аргументите на жалбоподателя за относимостта на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 година, постановено от ОСС на първа и втора колегии на ВАС по ТД № 8/2019 година, образуваното изпълнително дело по ДОПК, в случая касателно липсата на връчване на каквито и да било книжа респ. и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК на лицето, които да прекъсват давността. 01.01.2012 г. и изтича на 28.02.2022 г., предвид разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК във връзка с §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г.

Относно прилагането на разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, настоящата инстанция следва да изтъкне, че е налице дълготрайна административни и съдебна практика, която безспорно счита, че налагането на обезпечителната мярка, съответно произтичащите от него правни последици, изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма, а именно: мярката е наложена, когато има издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки от компетентен орган, запорно съобщение изпратено във връзка с постановлението, като изпратеното запорно съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението на наложената обезпечителна мярка. Връчването на ПНОМ на задълженото лице не е елемент от този фактически състав. Достатъчно е мерките реално да са наложени. Както по-горе бе посочено до банките са изпратени запорни съобщения, като по две от тях запор е наложен. В случая с ПНОМ изх. № С 190022-022- 0058617/10.07.2019 г., на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка – запор на банкови сметки, във връзка с което на 25.09.2019г. по сметката за принудително изпълнение на НАП е постъпила сума в размер на 190 лв., което обстоятелство иднизира знание от страна на лицето за предприетите срещу него изпълнителни действия.

Въз основа на изложеното, в случая не следва да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, а тази на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която към настоящия момент давността за посочените задължения не е изтекла. Същата започва да тече от 01.01.2012 г. и изтича на 28.02.2022 г., предвид разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от

ДОПК във връзка с §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г.

При това положение, решението на ответника, с което е потвърдено разпореждането на публичния изпълнител, както и самото разпореждане на публичния изпълнител при ТД на НАП – С. са законосъобразни, поради което жалбата срещу тях следна да бъде отхвърлена.

При този изход на делото в полза на ответната администрация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв, определен по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 268 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Р. М. с адрес за кореспонденция: гр. С., [улица], срещу решение № ПИ-54/16.02.2021г., издадено от директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу разпореждане № С210022-137-0000818/02.02.2021г., издадено от Д. Г. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА С. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - [населено място] сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разности за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: